

Sygn. akt V CNP 40/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi K. H.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w W. z dnia 10 kwietnia 2012 r.
w sprawie z powództwa K. H.
przeciwko B. N. i M. R.
o naruszenie posiadania,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 września 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powódki K. H. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 kwietnia 2012 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy stanowi wyodrębniony i samoistny element skargi oraz należy do wymogów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Spełnienie tego wymagania polega na złożeniu przez skarżącą oświadczenia, iż szkoda wystąpiła, wskazania jej rodzaju, wysokości i czasu powstania oraz uprawdopodobnienia, że szkoda już powstała i jest następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia, a co z tym związane powołania lub przedstawienia na tą okoliczność stosowanych środków uprawdopodobnienia uwiarygodniających jego twierdzenia w tym przedmiocie (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 14 grudnia 2011 r., II CNP 48/11, niepubl., postanowienie SN z dnia 28 października 2011 r., III CNP 22/11, niepubl.). Skarżąca tego obowiązku nie spełniła, ograniczając się jedynie do ogólnego stwierdzenia, że utraciła możliwość uzyskania zadośćuczynienia oraz została obciążona kosztami procesu, które

opłaciła, co uszczupliło jej majątek. Należy zwrócić uwagę, że koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet gdyby zostały one już uiszczone przed wniesieniem skargi, nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob.: postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2008 r., sygn. akt I CNP 47/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 sierpnia 2007 r., sygn. akt I BP 24/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06 nie publ.; postanowienie SN z dnia 27 lipca 2006 r., sygn. akt II BP 11/06, OSNP z 2007 r., nr 15 - 16, nr 223). Nie można też twierdzić, że wydanie zaskarżonego wyroku spowodowało szkodę w postaci utraconego zadośćuczynienia, skoro nawet w razie uwzględnienia powództwa o naruszenie dóbr osobistych zasądzenie zadośćuczynienia nie jest obligatoryjne, nie ma zatem podstaw do kreowania związku przyczynowego pomiędzy wydaniem wyroku a poniesioną szkodą. Przede wszystkim zaś skarżąca nie uwzględniła w skardze przedmiotu postępowania, w którym wydano wyrok w sprawie II Co .../11. W sprawie tej skarżąca domagała się przywrócenia posiadania, a nie ochrony dóbr osobistych. Nie może być zatem mowy o doznaniu szkody w postaci utraconego zadośćuczynienia.

Zważywszy na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie
art. 424⁸ § 2 k.p.c.